

POSTANOWIENIE

Dnia 28 grudnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Wiesław Kozielowicz

w sprawie z zażalenia pokrzywdzonego **W. Z.**
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 28 grudnia 2018 r.,
wniosku Sądu Rejonowego w C.
o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu w trybie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

**uwzględnić wniosek i sprawę przekazać do rozpoznania
Sądowi Rejonowemu w T.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 19 listopada 2018 r. Sąd Rejonowy w C. wystąpił do Sądu Najwyższego o przekazanie niniejszej sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu – w trybie art. 37 k.p.k. Jako przesłankę zastosowania tego przepisu, przemawiającą ze względu na dobro wymiaru sprawiedliwości, za przekazaniem sprawy innemu równorzędnemu sądowi, wnioskujący Sąd podniósł to, że sprawa niniejsza dotyczy zażalenia pokrzywdzonego W. Z. na postanowienie Prokuratury Rejonowej w O. w przedmiocie odmowy wszczęcia śledztwa w sprawie niedopełnienia obowiązków i przekroczenia uprawnień przez prowadzącego postępowanie przygotowawcze funkcjonariusza Policji, nadzorującego postępowanie przygotowawcze prokuratora oraz sędziego Sądu Rejonowego w C., czym działali na szkodę interesu prywatnego W. Z., tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek, w stwierdzonych w sprawie okolicznościach, należy uznać za zasadny.

Powołany, jako jego podstawa prawna, przepis art. 37 k.p.k. pozwala przekazać sprawę do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu wówczas, gdy wymaga tego dobro wymiaru sprawiedliwości. Wprawdzie sama ustawa karno-procesowa nie definiuje tej ostatniej przesłanki, ale dotychczasowe orzecznictwo odczytuje ją jako wystąpienie w sprawie takich konkretnych uwarunkowań, które – z uwagi na swój charakter – mogą wywierać wpływ na swobodę orzekania, lub stwarzać przekonanie – chociażby mylne – o braku warunków do rozpoznania sprawy w danym, miejscowo właściwym sądzie w sposób w pełni obiektywny (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 1995 r., III KO 34/05, OSNKW 1995, z. 9–10, poz. 68; z dnia 13 lutego 1982 r., IV KO 9/82, OSNKW 1982, z. 6, poz. 33; z dnia 17 maja 2006 r., II KO 27/06, LEX nr 186944). Stwierdzenie zaistnienia w sprawie tego typu okoliczności pozwala zatem uznać, że pozostawienie jej do rozpoznania sądowi miejscowo właściwemu, byłoby sprzeczne z dobrem wymiaru sprawiedliwości. Taka właśnie sytuacja wystąpiła w niniejszej sprawie. W. Z. zarzucił bowiem sędziemu Sądu Rejonowego w C. oraz osobom pośrednio z tym Sądem związanym, z racji wykonywanych czynności służbowych (prokurator, funkcjonariusz Policji), popełnienie na swoją szkodę, przestępstw z art. 231 k.k. Niezależnie od oceny owych stawianych przez niego w ten sposób zarzutów, nie sposób zanegować faktu, że takie usytuowanie służbowe osób przez niego oskarżanych oraz charakter ich wzajemnych relacji, może rodzić wątpliwości co do rozpoznania sprawy przez sąd miejscowo właściwy w warunkach pełnej niezależności. To zaś uzasadnia przekonanie, że właśnie w ten sposób zagrożone dobro wymiaru sprawiedliwości, wymaga przekazania tej sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu.

Stąd też należało postanowić jak wyżej.